

Arrest

nr. 334 395 van 16 oktober 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 juni 2023 tot weigering van de afgifte van een humanitair visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORRÉ, die loco advocaat B. DHONDT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 23 december 2022 een visumaanvraag om humanitaire redenen in bij de Belgische ambassade in Islamabad, Pakistan.

1.2. Op 27 juni 2023 weigerde verweerder om dit visum uit te reiken.

Dit is thans de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"De Afghaanse betrokkene [N.M.T.] [...], OV [...], visumaanvraag Islamabad 67182 wenst zich samen met zijn 2 broers (aanvragen ISB 67181+67199) en schoonzus (ISB 67200) in België te vestigen en vraagt een humanitair visum aan. Betrokkene beweert problemen te hebben met de Taliban, onder meer omdat betrokkene werkzaam was als vrijwilliger (mensenrechtenactivist) voor de Belgium Independent Global Human Rights Organization (BIGHRO), omdat hij wegens zijn activiteiten door de Taliban werd gearresteerd en vrijgelaten en omdat de vader van betrokkene werkzaam was als "politiecommandant" en "veiligheidsofficier" in de verschillende Afghaanse provincies. Het is zeer onduidelijk waarom betrokkene een

humanitair visum vraagt voor België. Hij verklaart noch bewijst enige vorm van band met België, behalve het feit dat betrokkene als vrijwilliger voor de Belgium Independent Global Human Rights Organization (BIGHRO) heeft gewerkt. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag, waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat. De afgifte betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge bij de beslissing tot toekenning van een dergelijk visum, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene toont echter niet afdoende bijzondere humanitaire elementen aan die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Betrokkene toont evenmin aan zich geïsoleerd en in een prangende humanitaire situatie te bevinden die de afgifte van een humanitair visum kan rechtvaardigen. Betrokkene is niet familiaal geïsoleerd aangezien hij in het gezelschap van zijn 2 broers en schoonzus is (aanvragen ISB 67199+67182+67200). Aanvrager heeft nog 2 broers, 1 zus en ouders woonachtig in Iran (zie brief broer van betrokkene zonder datum ISB 67199). De actuele familiale leefomstandigheden van betrokkene zijn onduidelijk, mogelijk heeft hij nog overige familieleden in Afghanistan/Tadzjikistan gezien de dubbele nationaliteit van zijn broer (zie huwelijksakte broer visumaanvraag ISB 67199) een visumweigering/ humanitair lijkt niet in strijd te zijn met de bepalingen van Art 8 van het EVRM. Verder bevat de aanvraag geen enkel bewijs van enige steun vanuit België (materieel/financieel) en/of van regelmatige contacten met iemand uit België. Als bijkomend document werd een bewijs van garantstelling voorgelegd op naam van [E.R.] "Association for Development and Aid". De band met deze persoon en organisatie wordt niet vermeld. Opmerkelijk is ook dat "Association for Development and Aid" een Belgische non-profit organisatie is die zich richt op het helpen van vrouwen en kinderen in derdewereldlanden. Het is ook onduidelijk waarom deze organisatie bij deze visumaanvraag als garantsteller optreedt. Het feit dat er een brief van de VZW "Belgische onafhankelijke wereldwijde mensenrechtenorganisatie" betreffende de bevestiging van de door betrokkene aan Belgische onafhankelijke mensenrechtenorganisaties verleende diensten is ingediend, volstaat niet voor de -afgifte van een humanitair visum. Langs de ene kant verklaart betrokkene in zijn brief dat hij als vrijwilliger in dienst is van "BIGHRO" en verantwoordelijk was voor bewustmakingscampagnes en activiteiten op het gebied van mensenrechten, vrouwenrechten, kinderrechten en democratisering. Langs de andere kant zijn volgens het "Afghanistan - Targeting of Individuals Country of Origin Information Report August 2022" de mensenrechtenverdedigers "die het meeste risico lopen" degenen die bewijzen verzamelen van oorlogsmisdaden, vrouwelijke strafrechtadvocaten, verdedigers van culturele rechten en anderen uit minderheidsgroepen. Hieruit kan worden geconcludeerd dat het werk van betrokkene bij vzw "Bighro" niet in verband kan worden gebracht met bovengenoemde profielen (Art. 3EVRM). Volgens de beschikbare informatie worden werknemers van Vzw's, internationale organisaties, journalisten en hun families niet vervolgd (zie Afghanistan Security Situation van September 2022, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022-09/2022_08_EUAA_Afghanistan_Security%20Situation_%20Final_2.pdf en Country guidance: Afghanistan January 2023 beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance/afghanistan-january-2023>). Als iemand van één van deze groepen werd lastiggevallen of aangevallen, dan was dat eerder te wijten aan een aantal factoren die verband houden met de persoonlijke of familiale achtergrond van deze mensen dan met de voormalige werkgever. Langs de ene kant werd in de brief van betrokkene zonder datum verteld dat de vader van betrokkene als politiecommandant en "veiligheidsofficier" in de verschillende Afghaanse provincies heeft gewerkt. Langs de andere kant zijn er geen bewijzen voorgelegd die enige vorm van bedreiging m.b.t tot werkzaamheden als "politiecommandant" en "veiligheidsofficier" in de verschillende Afghaanse provincies kunnen bevestigen; ter ondersteuning van deze visumaanvraag is geen enkel document ingediend dat deze vaststelling kan bevestigen. Het feit dat er een oplijsting van de vrijwilligerswerkzaamheden bij vzw "BIGHRO" een aanbevelingsbrief BIGHRO vzw dd. 6/09/2022, de brief van Amnesty International Vlaanderen dd.20/02/2022, een reeks van vrijwilligerswerk gerelateerde foto's, een brief van vzw ADA dd. 17/11/2022, een werk certificaat van "Coexistence Social Association" ter bevestiging van werkzaamheden als 'Program Officer' tijdens de periode van 1/12/2018-31/07/2021 en 2 werk gerelateerde foto's van de mogelijke vader van betrokkene werden ingediend, volstaat niet voor de afgifte van een humanitair visum. Het is onduidelijk welk verband deze documenten hebben met de persoonlijke angsten voor de Taliban of een andere organisatie, aangezien in deze aanvraag het verband van de ingediende documenten met de persoonlijke veiligheid van betrokkene niet is aangetoond. Er zijn geen bewijzen voorgelegd die enige vorm van bedreiging kunnen bevestigen. Langs de ene kant verklaart betrokkene dat hij op 7/09/2021 door de Taliban werd gearresteerd, geslagen, gevangengenomen en vrijgelaten onder voorwaarde om Balkh te verlaten. Langs de andere kant zijn de bovengenoemde elementen slechts gebaseerd enkel op verklaringen van betrokkene en zijn 2 broers die moeilijk op hun feitelijkheid kunnen getoetst worden, gelet op het ontbreken van enige bewijzen. Enerzijds verklaart betrokkene op 7/09/2021 door de Taliban gearresteerd te zijn, geslagen, gevangengenomen en vrijgelaten onder voorwaarde om Balkh te verlaten. Anderzijds werd betrokkene vrijgelaten en er werd geen bewijs voorgelegd dat hij verder bedreigt of vervolgd zal worden. Betrokkene beweert dat hij op 7/09/2021 door de Taliban is opgepakt voor een ontmoeting met "Civil Society Institutions" zoals "Positive Generation Institution" en "Social Coexistence Association". De context van deze bijeenkomst is onbekend en het is

onduidelijk waarom deze bijeenkomst tot de arrestatie heeft geleid. Er is geen bewijs ingediend die meer informatie kan geven over de context van deze vergadering en mogelijke vervolging door de Taliban wegens deze vergadering. Betrokkene verklaart dat hij rapporten voor een facebook pagina Democracy4Afg en website genaamd <http://www.democracyforafg.org/> heeft geschreven. Deze facebookpagina (zie <https://www.facebook.com/Democracy4Afg/>) heeft 775 volgers en het laatste bericht is geplaatst op 9/10/2021. De berichten bevatten publicaties van Amnesty internationaal en opiniestukken uit verschillende tijdschriften. Deze opiniestukken zijn echter niet door betrokkene zelf geschreven. Vervolgens is de site <http://www.democracyforafg.org/> niet langer toegankelijk, waardoor het onmogelijk is de omvang van de kritiek op de Taliban en de mogelijkheid om door de Taliban te worden vervolgd wegens deze kritiek te verifiëren. Dan in deze visumaanvraag werd geen enkel rapport ingediend die de link tussen de persoonlijke vrees voor de Taliban en deze rapporten kan bewijzen (Art 3 EVRM). Dan zijn bovenstaande elementen slechts gebaseerd op verklaringen van betrokkene waarvan de feitelijke bij gebrek aan bewijs nauwelijks kan worden getoetst (ART 3EVRM). Betrokkene verblijft in Pakistan en Pakistan kan beschouwd worden als een veilig land (Art 3 EVRM). De loutere beweringen en verklaringen in deze aanvraag volstaan echter niet om over te gaan tot de aflevering van een humanitair visum. De bewijslast van het aantonen van een prangende humanitaire situatie ligt bij de aanvrager. Het is niet duidelijk of eerdere activiteiten van verzoeker als vrijwilliger bij "BIGHRO" kunnen worden aangemerkt als activiteiten die tot vervolging door de Taliban zullen leiden, aangezien de zichtbaarheid van de aanvrager en de organisatie, de gevoeligheid van het onderwerp van kritiek en de omvang van het openbare karakter ervan in deze visumaanvraag niet zijn aangetoond. Na een grondige analyse van de Facebook-pagina van "BIGHRO" en hun site, die op 27/06/2023 is geopend, blijkt echter dat het laatste bericht is gepubliceerd op 8/03/2022 en geen verband houdt met kritiek op de Taliban en hun politiek; hun bereik telt 3300 volgers, wat echter wijst op een beperkte zichtbaarheid in Afghanistan. De officiële site van 'BIGHRO' is niet meer actief (zie <https://www.bighro.org/cgi-sys/suspendedpage.cgi>). Voorts is deze organisatie niet langer actief in Afghanistan, waardoor het niet duidelijk is waarom iemand van een niet-actieve organisatie zal worden vervolgd. Gelet op bovenstaande informatie kan worden geconcludeerd dat deze aanvraag geen bewijs van een dringende humanitaire situatie bevat. Verder dient de aanvraag te voldoen aan de reguliere voorwaarden van een D- visum Lang Verblijf en werd er geen bewijs van aansluiting ziekteverzekering, medisch certificaat, celibaatsakte en uittreksel uit het Strafregister ingediend. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de huidige weigeringsmotieven (infra). Niet alle voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpt verzoeker op: "schending van artikel 3 en artikel 8 van het EVRM, artikel 9 Vreemdelingenwet, van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en het hoorrecht, alsook schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel."

Hij betoogt als volgt:

"1. Verzoekende partij verzocht verwerende partij om de toekenning van een humanitair visum op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 Vw. voorziet:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9 Vw. voorziet dus de mogelijkheid om vanuit het buitenland aan verwerende partij een machtiging te vragen om in België te mogen verblijven. Artikel 9 Vw. geeft zelf niet de minste aanwijzing van de redenen die kunnen worden ingeroepen om dergelijke machtiging aan te vragen.

In de praktijk wordt dergelijke machtiging regelmatig aangevraagd om 'humanitaire redenen' en wordt dergelijke aanvraag een aanvraag tot 'humanitair visum' genoemd.

Gezien de ruime omschrijving in artikel 9 Vw. en gezien het gebrek aan wettelijke definitie van een 'humanitair visum', heeft verwerende partij een bepaalde discretionaire bevoegdheid in de beoordeling van aanvragen tot een humanitair visum op grond van artikel 9 Vw..

Deze bevoegdheid mag echter niet op een kennelijk onredelijke manier worden gebruikt. Elke administratie is immers gebonden aan het redelijkheidsbeginsel, dat is geschonden wanneer de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt. (RvS 24 juni 2008, nr. 184.519) Er mag geen kennelijke wanverhouding staan tussen de motieven van een beslissing en de beslissing zelf. (RvS 20 februari 1997, nr. 64.637)

Ook is verwerende partij, op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel, verplicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en zich voldoende te informeren om de beslissing met kennis van zaken te kunnen nemen. Aan de beslissing moet een nauwgezette belangenafweging ten grondslag liggen. (MAST, A., DUJARDIN J, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 1994, Brussel, p. 53.)

Bovendien moet de discretionaire bevoegdheid worden uitgeoefend in overeenstemming met de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder artikel 3 en artikel 8 EVRM. (Zie o.a. RvV 22 september 2015, nr. 158.083, punt 2.2.2.2.1.)

Uit de informatie die de Belgische ambassade over humanitaire visumaanvragen voor Afghanen verschaft, blijkt dat het feit in gevaar te zijn ook een voorbeeld van een gegronde reden tot een visumaanvraag kan zijn:

"Situation in Afghanistan - important information

Dear Madam, Sir,

Thank you for your message. If you have any questions about the conditions of entry and stay in Belgium in the context of the current situation in Afghanistan, you will find the answer below.

Asylum

According to the current asylum law, asylum applications cannot be submitted abroad.

Humanitarian visa

Applications submitted electronically will not be processed.

Applications submitted in accordance with the procedure described here are examined by the Immigration Office (www.dofi.fgov.be).

There is no right to obtain a humanitarian visa.

Your application will be judged on the merits (such as your link with Belgium and the fact that you are in immediate and personal danger).

We cannot respond to applications in which the specific reason for your request is not sufficiently outlined.

If you are currently outside Afghanistan, we advise you to contact the UNHCR or the competent authorities in your country of residence. " (stuk 3, eigen benadrukking)

In casu is de bestreden beslissing om verschillende redenen kennelijk onredelijk:

2. Verzoeker is een mensenrechtenactivist, en werkte als vrijwilliger voor de Belgium Independent Global Human Rights Organization (BIGHRO). Hij was verantwoordelijk voor onder meer bewustmakings-campagnes en activiteiten rond mensenrechten, vrouwenrechten, kinderrechten en democratisering. Dit feit wordt door verwerende partij niet betwist.

Verwerende partij trekt evenwel het persoonlijke gevaar dat verzoeker loopt in Afghanistan omwille van zijn mensenrechtenactivisme als volgt in twijfel.

(...)

Verwerende partij baseert zich hier op een zeer fragmentarische, verkeerde en zelfs intellectueel oneerlijke lezing van de EUAA rapporten waarmee ze haar beoordeling tracht te onderbouwen.

Verwerende partij verwijst naar de volgende drie rapporten:

- EUAA, Country Guidance: Afghanistan; January 2023, https://www.ecoi.net/en/file/local/2086795/2023_Country_Guidance_Afghanistan_EN.pdf;
- EUAA, Afghanistan - Security situation, August 2022, https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; en
- EUAA Afghanistan - Targeting of individuals, August 2022, https://www.ecoi.net/en/file/local/2077428/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

2.1. Om te beginnen koos verwerende partij ervoor om één enkele zin te selecteren uit het EUAA COI rapport 'Targeting of individuals' omtrent het risico dat mensenrechtenverdedigers en -activisten lopen, uit een rapport van november 2021. Verwerende partij stelt dat 'de mensenrechtenverdedigers die het meeste risico lopen degene [zijn] die bewijzen verzamelen van oorlogsmisdaden, vrouwelijke strafrechtadvocaten, verdedigers van culturele rechten en anderen uit minderheidsgroepen.' Omdat het werk van verzoeker bij vzw BIGHRO 'niet in verband kan worden gebracht met bovengemelde profielen', lijkt verwerende partij te concluderen dat verzoeker geen risico loopt in Afghanistan omwille van zijn mensenrechtenactivisme. Verwerende partij verwijst expliciet naar artikel 3 EVRM.

Verwerende partij haalt haar stelling uit de volgende zin uit het EUAA COI rapport 'Targeting of individuals': 'According to her report, people 'most at risk' were those documenting alleged war crimes, female criminal lawyers, cultural rights defenders and others from minority groups.' (zie infra)

Verwerende partij laat het echter na om alle andere informatie uit dit rapport omtrent het risico voor mensenrechtenverdedigers en -activisten mee in rekening te brengen. Nochtans staat deze informatie net voor én na de ene zin die verwerende partij uit het EUAA COI rapport selecteerde.

Onder de titel 'Human rights defenders and activists' worden naast de ene bron die verwerende partij selecteerde, talrijke andere bronnen aangehaald, die wijzen op het risico voor mensenrechtenverdedigers en -activisten in het algemeen (en dus niet louter voor degene die bewijzen verzamelen van oorlogsmisdaden, vrouwelijke strafrechtadvocaten, verdedigers van culturele rechten en anderen uit minderheidsgroepen).

Verwerende partij ging hier uiterst selectief te werk, en negeerde het volledige plaatje dat EUAA schetst, en dat als volgt leest:

"8. Human rights defenders and activists

8.1. General situation under Taliban rule

The de facto authorities frequently expressed a commitment to respect human rights within the framework of sharia. However, since the Taliban takeover, Afghanistan's civil society narrowed down significantly.1664 According to UNAMA, civil society actors and human rights defenders largely halted their activities in most provinces, out of fear of repercussions.1665 As reported by several sources since 15 August 2021, civil society actors, such as human rights defenders and women's rights activists, have experienced intimidation, harassment, illtreatment and threats and have been subjected to attacks, arbitrary arrests, enforced disappearances, incommunicado detentions and killings.1666 The Taliban authorities responded to these reports by saying that they were 'incorrect', based on 'false information' and that the human rights situation has improved compared to previous years.1667 As reported by the Human Rights Memorial, Afghanistan was one of the countries in which most human rights defenders (19 individuals) were killed in 2021.

As indicated by the former chairwoman of AIHRC, Shaharzar Akbar, in interviews in May and June 2022, there has been 'a closure of civic space' in Afghanistan since the Taliban regained power, with new policies and structures put in place by the de facto authorities 'to actively silence dissent, punish criticism and completely close the space for human rights activism'. According to Akbar 'the situation has become increasingly difficult for activists and human rights defenders inside the country', with a trend of an increased Taliban focus on targeting and hunting down activists and media workers since November 2021.

Based on information from around a hundred online testimonies, UN Special Rapporteur Mary Lawlor reported in November 2021 on 'a climate of fear, intense insecurity and growing desperation' among human rights defenders in Afghanistan. According to her report, people 'most at risk' were those documenting alleged war crimes, female criminal lawyers, cultural rights defenders and others from minority groups. In their testimonies, respondents detailed specific tactics used against them by the Taliban, such as raiding offices of human rights and civil society organisations to search for contact details of people who worked there. Some activists indicated they erased or modified their online presence and data history to minimize the risk of being identified. Several human rights defenders from rural areas declared to have moved to bigger cities, as they were often well known in their local communities, but even there they had been forced to

change locations frequently. The fact that many activists have also lost their source of income has reportedly further curtailed their options to 'find safety'.

Since the takeover, sources reported on Taliban fighters conducting house searches in Kabul and other parts of the country, looking for human rights defenders and activists.¹⁶⁷¹ There were reports of human rights defenders receiving calls and WhatsApp messages, asking them for their personal details and instructing them to hand over their organisation's equipment and money and come to specific locations.¹⁶⁷² Others described the Taliban's tactics of questioning people at local mosques and using the former police's resources and records to obtain personal information on activists.¹⁶⁷³ Women's rights activists reported threats by phone, harassment on social media and intimidation by being followed by Taliban militants on the street.

Female human rights activists in the northern city of Mazar-e Sharif reported in November 2021 that they received phone calls, messages and emails from unknown suspicious numbers, offering to help them to leave the country by asking for personal information and inviting them to come to specific locations.¹⁶⁷⁵ Also in November 2021, the Taliban reportedly issued a warning to human rights activists and civil society workers in Panjsher Province. The notice indicated the work of individuals or organisations operating under the name of civil society or human rights activists as 'illegal' and that the Taliban were therefore 'instructed to seriously find and pursue them and arrest them as soon as possible to stop their false and anti-religious activities'. Anyone violating or resisting this warning, would be 'dealt with seriously in order to be a lesson for others'.¹⁶⁷⁶ In March 2022, activists in Helmand declared to Human Rights Watch that the Taliban had increased their surveillance of 'individuals and groups they accuse of being "opposed to the Islamic Emirate"', with threats to retaliate against activists and former government officials in response to recent abductions and killings of Taliban commanders in the province.

Several human rights activists declared to media sources to have been forced to live in hiding or to move between places out of fear of reprisals from the Taliban.¹⁶⁷⁸ As reported by the UNSG, civil society actors and human rights defenders have halted their activities in most provinces, out of fear of repercussions from the Taliban.¹⁶⁷⁹ Although opportunities to leave the country were scarce and challenging,¹⁶⁸⁰ a number of human rights defenders fled abroad.¹⁶⁸¹ In March 2022, the Dublin-based NGO Frontline Defenders declared to VOA that it helped more than 1 000 human rights defenders and their immediate family members evacuate from Afghanistan in 2021. According to the NGO's head of communications, 2 000 more human rights activists were still waiting to be taken out of the country.

Also in March 2022, Human Rights Watch reported on the Taliban controlling systems containing sensitive biometric data left behind by Western donor governments and organisations when they evacuated after the takeover. Afghan citizen's personal and biometric data (including iris scans, fingerprints, photographs, occupation information, home addresses, and names of relatives) that were stored in these digital identity and payroll systems, could be used by the Taliban to target dissidents. As suggested by Human Rights Watch's research, the Taliban have possibly already used these data in some cases. A Taliban commander cited by Human Rights Watch, declared that his unit was using US-made scanners 'to tap into Interior Ministry and other national biometric systems to gather data, including on journalists and so-called human rights people'.

At the end of January 2022, a closed-door meeting was held in the Norwegian capital Oslo in which several Afghan women's rights defenders engaged with officials from the de facto authorities. During the meeting, the representatives of Afghan women's rights called for the reopening of all girl's schools, women's right to access employment, women's inclusion in the government, the right to enjoy freedom of speech, the release of all women protesters that were allegedly detained by the Taliban, the formation of an independent council by the UN to monitor human rights in Afghanistan and the Taliban authorities' commitment to the constitution.¹⁶⁸⁴ At the end of March 2022, a two-day Afghan civil society consultative gathering was held in Kabul, the first meeting of this kind since the Taliban takeover. The meeting was reportedly attended by more than 280 representatives of Afghan civil society (including Islamic scholars, tribal elders, families of war victims and dozens of civil society activists), discussing human rights issues such as access to education and employment for women and calling for trust-building between the de facto authorities and civil society. As reported by TOLONews, the gathering was welcomed by the Taliban's Ministry of Information and Culture, calling for 'cooperation of the participants with the government to find a solution to the Afghan crisis'.

Amnesty International reported that most detentions of human rights defenders and activists were carried out by the Taliban GDI, with male activists mostly arrested from public spaces and female activists often arrested during home raids. Amnesty International indicated these arrests and detentions as arbitrary, since the detainees were not charged or brought before a de facto court and were denied access to legal support in most cases. As stated by Amnesty International 'the ongoing arbitrary arrests and detention, cases of enforced disappearances of particularly women protesters, and lack of clear accountability within the Taliban

rank and file have created an intimidating environment for the victims' families and others to openly report violations and advocate for redress and change'. Sources declared to Amnesty that relatives of detainees have been discouraged from publicly sharing information or talking to the media and that victims and their families have been reluctant to talk due to fear of reprisals. Detainees were reportedly allowed to inform their families they were in Taliban custody and that they might be released after investigation, but they had to instruct their relatives to avoid engaging with the media.

On 18 September 2021, the AIHRC issued a statement declaring it had not been able to operate since 15 August 2021, with its premises (offices across the country and the headquarters in Kabul) occupied, its assets (such as cars and computers) used by Taliban forces and its staff unable to fulfil their duties.¹⁶⁸⁷ AIHRC's nine commissioners, including its then chairwoman Shaharзад Akbar, left the country, fearing retribution from the Taliban.¹⁶⁸⁸ However, Akbar has continued to advocate for the situation of human rights in Afghanistan from exile.¹⁶⁸⁹ According to an anonymous source interviewed by the Dutch Ministry of Foreign Affairs in November 2021, several of the former employees of the AIHRC left Afghanistan. This source was aware of three violent incidents directed against AIHRC employees after 15 August 2021, two of which involved drivers being beaten by Taliban soldiers.¹⁶⁹⁰ At the end of December 2021, the office of the de facto cabinet announced the decision to retain AIHRC but with the intention to modify its name.¹⁶⁹¹ In March 2022, OHCHR stated that the Taliban authorities had not yet issued a 'specific policy concerning the future status or mandate of the AIHRC'.¹⁶⁹² As reported by VOA in the same month, no new commissioners had been appointed to the organisation and its 400 employees had not been instructed to resume their work.¹⁶⁹³ In May 2022, the Taliban dissolved five departments of the former government, including the AIHRC, as they were not considered 'necessary' and were not included in the new annual national budget.

As stated by human rights defenders cited by the OHCHR, it has become difficult for human rights NGOs to operate in most provinces. Out of fear of repercussions and because of restrictions imposed by the Taliban, many organisations have been merely focussing their activities on the humanitarian situation. A lack of financial resources was also indicated as an important challenge hindering civil society organisations' operations.¹⁶⁹⁵ Several sources reported on NGOs and civil society groups' offices being raided and searched by the Taliban, having their accounts frozen, their material confiscated and their staff interrogated on personal details of directors and senior staff members.¹⁶⁹⁶ According to Human rights Watch's Patricia Gossman, it was not clear if the Taliban actually obtained that kind of information and if they had made use of it. As further indicated by Gossman, human rights groups and organisations have not been able to carry out as much documentation and data collection since the Taliban takeover. When still active, they have been working remotely or resorted to hidden and very careful ways to organise their activities.¹⁶⁹⁷ For more information on women's freedom of expression and assembly and women's civil society organisations, see section 5.2.4. Freedom of expression and assembly." (eigen markering)

Uit bovenstaande informatie, die verwerende partij over het hoofd zag of doelbewust negeerde, blijkt dat het risico voor mensenrechtenactivisten veel ruimer is dan verwerende partij poneert.

Louter omdat verzoeker als mensenrechtenactivist niet binnen het profiel valt van iemand die bewijzen verzamelt van oorlogsmisdaden, vrouwelijke strafrechtadvocaten, verdedigers van culturele rechten en anderen uit minderheidsgroepen, kan men onmogelijk concluderen dat hij geen risico cfr. artikel 3 EVRM loopt in Afghanistan.

2.2. Ten tweede zag verwerende partij de informatie uit de EUAA Country Guidance van januari 2023 over het hoofd wat betreft het risico dat mensenrechtenactivisten lopen.

Verwerende partij verwijst nochtans expliciet in de bestreden beslissing naar deze bron.

Waar een EUAA COI rapport (zoals het rapport 'Targeting of individuals') een overzicht bevat met de relevante landeninformatie, bevat een EUAA Country Guidance rapport de analyse van deze landeninformatie: welke conclusie kan men trekken uit de beschikbare landeninformatie met betrekking tot de gegronde vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade?

De risicoanalyse van EUAA van alle beschikbare landeninformatie (en dus niet de extreem beperkte selectie van verwerende partij) wat betreft mensenrechtenverdedigers en mensenrechtenactivisten, valt terug te vinden onder de titel '3.7 Human rights defenders, activists and others perceived as critical of the Taliban' in de EUAA Country Guidance van januari 2023.

Uit deze analyse van EUAA blijkt zeer duidelijk dat het risico niet beperkt is tot de paar profielen waar verwerende partij naar verwijst, maar geldt voor alle mensenrechtenactivisten en mensenrechten-verdedigers.

EUAA concludeert op basis van de beschikbare landeninformatie dat vervolging van mensenrechtenactivisten zeer waarschijnlijk is:

“Risk analysis

Acts reported to be committed against individuals under this profile are of such severe nature that they amount to persecution (e.g. killing, abduction, arbitrary arrest and detention, beatings, torture).

For human rights defenders and activists, well-founded fear of persecution would in general be substantiated.

For others who may be perceived as critical of the Taliban (e.g. due to statements or content shared on social media), the individual assessment should take into account the visibility of the applicant, the sensitivity of the topic of criticism and the extent of its public nature. Other risk-impacting circumstances, such as gender and ethnicity, may also be relevant to the assessment. Family members of individuals under this profile may also have a well-founded fear of persecution.

Family members of female activists may particularly be at risk.

Nexus to a reason for persecution

Available information indicates that persecution of this profile is highly likely to be for reasons of (imputed) political opinion and/or religion.”

Verwerende partij ging onzorgvuldig te werk door deze informatie over het hoofd te zien.

2.3. Ten derde, en ondergeschikt, maakt verwerende partij een denkfout en interpreteert ze de landeninformatie waarnaar ze verwijst in de bestreden beslissing op een verkeerde wijze.

Verwerende partij stelt dat ‘de mensenrechtenverdedigers die het meeste risico lopen degene [zijn] die bewijzen verzamelen van oorlogsmisdaden, vrouwelijke strafrechtadvocaten, verdedigers van culturele rechten en anderen uit minderheidsgroepen.’

Hieruit kan men, zoals verwerende partij doet, echter onmogelijk concluderen dat andere profielen geen risico lopen. Het is niet omdat een bepaalde groep het meeste risico loopt, dat een ander profiel niet evenzeer een ernstig risico loopt in de zin van artikel 3 EVRM.

Daarbij komt dan nog dat EUAA in het COI rapport ‘Targeting of individuals’ de oorspronkelijke bron van deze informatie, namelijk de UN Special Rapporteur on Human Rights Defenders, misleidend quote.

In voetnoot 1670 van het EUAA COI rapport ‘Targeting of individuals’ wordt verwezen naar de oorspronkelijke bron. Deze informatie klinkt enigszins anders:

“Among those most at risk are defenders documenting alleged war crimes, women defenders, in particular criminal lawyers, cultural rights defenders, especially those working in banned sectors such as music, and defenders from minority groups”

De UN Special Rapporteur on Human Rights Defenders spreekt dus zelf over ‘among those most at risk’, waaruit blijkt dat de opsomming van profielen niet exhaustief is. Tot degenen die het meeste risico lopen, behoren verdedigers die vermeende oorlogsmisdaden documenteren, vrouwelijke verdedigers, in het bijzonder strafrechtadvocaten, verdedigers van culturele rechten, vooral degenen die werkzaam zijn in verboden sectoren zoals muziek, en verdedigers van minderheidsgroepen. Louter uit het feit dat iemand niet tot deze profielen behoort, kan men onmogelijk een gebrek aan risico concluderen, zoals verwerende partij verkeerdelijk doet.

In de EUAA Country Guidance van januari 2023 wordt deze oorspronkelijke bron wél correct weergegeven. Verwerende partij verwijst expliciet naar dit rapport in de bestreden beslissing, maar zag dit over het hoofd:

“According to the UN Special Rapporteur on Human Rights Defenders, among those ‘most at risk’ were human rights defenders documenting alleged war crimes, female criminal lawyers, cultural rights defenders, and defenders from minority groups [Targeting 2022, 8.1, p. 163].”

Uit een niet-exhaustieve lijst met risicoprofielen, kan men onmogelijk concluderen dat iemand met een ander profiel, geen risico loopt. Verwerende partij ging onzorgvuldig te werk.

2.4. Waar verwerende partij tot slot nog stelt dat 'volgens beschikbare informatie werknemers van vzw's, internationale organisaties, journalisten en hun families niet vervolgd worden', en hierbij verwijst naar EUAA, kan verzoeker kort zijn.

In eerste instantie valt verzoeker niet onder deze categorie. Als mensenrechtenactivist is hij geen werknemer van een vzw's, internationale organisatie of een journalist. Dit motief is dan ook niet pertinent of relevant.

Om het risico voor verzoeker in te schatten, moet men kijken naar het risico dat mensen-rechtenverdedigers lopen (zie supra punt 2.3).

In de EUAA Country Guidance van januari 2023 wordt het risico voor mensenrechtenactivisten besproken onder punt 3.7. Het risico voor werknemers van een vzw's, internationale organisaties of journalisten wordt besproken in respectievelijk punt 3.8 en punt 3.10 van dit rapport.

Door zich te beroepen op informatie die betrekking heeft op een andere categorie dan verzoeker om het risico in Afghanistan in te schatten, ging verwerende partij onzorgvuldig te werk.

Ten tweede, en ten overvloede, vind deze stelling van verwerende partij wederom geen steun in de rapporten van EUAA. Uit punt 3.8 en 3.10 van de EUAA Country Guidance van januari 2023 blijkt een heel ander, genuanceerder beeld van het risico. Dit is illustratief voor de onzorgvuldige werkwijze van verzoeker.

Als verzoekende partij omstandigheden aanvoert die aantonen dat hun directe veiligheid in Afghanistan in het gevaar is, conform wat de Belgische ambassade naar voor schuift als belangrijk voor aanvragen humanitaire visa, en verwerende partij hierover ook motiveert in de bestreden beslissing, dan mag verzoekende partij daar een uitgebreide én zorgvuldige beoordeling van verwachten door verwerende partij.

Verwerende partij schendt hier de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

3. Verzoeker riep het risico in ten gevolge van de job van verzoeker zijn vader, die een hoge positie had als politiecommandant en veiligheidsofficier bij het voormalige Afgaanse regime.

Verzoeker legde ook een aantal bewijzen voor van dit werk.

Verwerende partij trekt dit werk op zich in de bestreden beslissing niet in twijfel, maar wel het risico dat hieruit zou volgen.

Verwerende partij motiveert als volgt:

"Langs de andere kant zijn er geen bewijzen voorgelegd die enige vorm van bedreiging m.b.t. werkzaamheden als 'politiecommandant' en 'veiligheidsofficier' in de verschillende Afgaanse provincies kunnen bevestigen, ter ondersteuning van deze visumaanvraag is geen enkel document ingediend dat deze vaststelling kan bevestigen".

Verwerende partij ziet echter de informatie uit de EUAA Country Guidance van januari 2023 over het hoofd, ondanks het feit dat hiernaar expliciet in de bestreden beslissing werd verwezen.

Onder de titel 3.1. 'Members of the security institutions of the former government' stelt EUAA dat leden van de voormalige veiligheidsdiensten een bijzonder risico lopen, én dat dit risico ook voor familieleden (zoals in casu verzoeker) kan gelden:

"Acts reported to be committed against individuals under this profile are of such severe nature that they amount to persecution (e.g. summary executions, torture, enforced disappearances). For applicants who were members of the security institutions of the former government wellfounded fear of persecution would in general be substantiated. Family members may also have a well-founded fear of persecution, for example in the context of the Taliban searching for the individual they are related to."

Dat verwerende partij stelt dat verzoekende partij geen concrete bewijzen voorlegt van het gevaar dat zij zou lopen is dan ook volstrekt onbegrijpelijk.

Het aangevoerde risico voor verzoeker werd niet zorgvuldig onderzocht en de motivering hieromtrent is uiterst gebrekkig.

4. Verwerende partij kan er ook niet mee volstaan elk relevant risico-aspect afzonderlijk te onderzoeken, maar dient, om de ernst en impact van de aangevoerde humanitaire elementen van het dossier zorgvuldig te

kunnen inschatten, deze elementen cumulatief, of in relatie tot elkaar te onderzoeken, i.e. in casu het risicoprofiel van verzoeker omwille van het mensenrechtenactivisme en het risico dat volgt uit de hoge job van verzoekers vader bij de voormalige veiligheidsdiensten.

Door geen rekening te houden met het cumulatieve risicoprofiel van verzoeker, ging verwerende partij onzorgvuldig te werk.

5. Verwerende partij poneert dat verzoeker in Pakistan verblijft, en 'Pakistan beschouwd kan worden als een veilig land'.

Verwerende partij motiveert niet op welke basis ze tot de conclusie komt dat Pakistan beschouwd kan worden als een 'veilig land' voor verzoeker.

De informatie uit het administratief dossier schetst nochtans een ander beeld.

Zo blijkt om te beginnen uit verzoekers paspoort, en het visum voor Pakistan dat daarin kleeft (zie administratief dossier) dat verzoeker slechts een visum voor Pakistan heeft met een maximumduur van 60 dagen na aankomst op het Pakistaanse grondgebied, en het visum in ieder geval maximaal geldig kon zijn tot 18 oktober 2023.

Verzoeker beschikt helemaal niet over een geldig en duurzaam verblijfsrecht in Pakistan, en riskeert deportatie naar Afghanistan.

Daarnaast blijkt ook uit de EUAA rapporten waarnaar verwerende partij in de bestreden beslissing expliciet verwijst, dat Pakistan geenszins een veilig derde land is voor verzoeker.

In 2021 alleen al werden bijna 800 000 Afghanen gedwongen teruggebracht vanuit Iran en Pakistan. Deze grootschalige deportaties vanuit Pakistan naar Afghanistan, tonen onomwonden aan dat verzoeker in Pakistan niet veilig is:

"3.3.2. Displacement and return

(b) Movements abroad and returnees

[..]

IOM noted that 2021 was a record year for forced returns, with close to 800 000 Afghans being forcibly returned from neighbouring Iran and Pakistan."

En

"IOM noted that 2021 was a record year for forced returns, with close to 800 000 Afghans being forcibly returned from neighbouring Iran and Pakistan."

Dit laatste rapport, de EUAA Country Guidance van januari 2023, waarvan verwerende partij ook op de hoogte is, verwijst naar een ander EUAA rapport, waar meer uitgebreid wordt ingegaan op de situatie van Afghanen in Pakistan.

Uit dit EUAA COI rapport 'Pakistan Situation of Afghan refugees' van mei 2022 blijkt dat Pakistan absoluut geen veilig land is voor Afghanen zoals verzoeker.

Uit rapporten van EUAA blijkt hoe precair het verblijf van Afghanen in Pakistan sinds augustus 2021 is, hoe moeilijk tot onmogelijk het is om toegang te krijgen tot bescherming, de mogelijkheid te werken, en hoe veel risico ze lopen om uitgewezen te worden en overgeleverd aan de Taliban:

"A report by the Danish Refugee Council stated in September 2018 that the Government of Pakistan distinguishes between refugees 82 [with a recognised status, meaning the Proof of Registration (PoR) cardholders or RIC holders] and those without this status. 83 This differentiation is relevant to the protection, the rights and assistance that Afghan refugees receive and are entitled to, 84 even though officially no rights other than protection from refoulement are attached to the status of being a PoR cardholder 85. (For more detailed information regarding this subject, please see section 2.1.1 PoR cardholders.)"

"Regarding the legal situation of Afghans arriving in Pakistan after August 2021, refugee rights advocates reported in November 2021 that the lack of policies for new arrivals made it difficult for aid organisations to assist them. As a result, many new arriving Afghans had to rely on informal networks and try to keep a low profile for fear of being stopped by Pakistani authorities." (Ibid. pg 22).

"In 2021, sources indicated that police harassment of Afghan refugees remained an issue. 239 An August 2021 study by Mielke and her co-authors, based on 62 semi-structured qualitative interviews and quantitative

data from 299 surveyed participants obtained between December 2019 and March 2021, stated that police harassment of Afghans in Pakistan appeared to be pervasive and included extortion, corruption, and violence. In addition, study participants reported experiencing unannounced home and business searches, verbal abuse, and the prevalent notion that 'the police or security authorities can penetrate your space anytime'." (Ibid. pg 40)

De suggestie van verwerende partij is dan ook zonder grond. Verwerende partij ging onzorgvuldig te werk en schond de motiveringsplicht door tegen de informatie in het administratief dossier in te poneren dat Pakistan kan beschouwd worden als een 'relatief veilig land'.

6. Verwerende partij stelt dat 'het dossier geen enkel bewijs van enige steun vanuit België (materieel/financieel) bevat, en/of van regelmatige contacten met iemand uit België.'

Verwerende partij ziet hierbij echter de garantstelling op het vlak van opvang, begeleiding, huisvesting en medische zorgen door ADA (Association for Development and Aid), een Belgische ngo, over het hoofd.

Deze garantstelling is wel degelijk een vorm van materiële en financiële steun.

Verwerende partij meent dat het onduidelijk is waarom deze organisatie als garantsteller optreedt voor verzoeker, en dat de band tussen verzoeker en deze organisatie niet duidelijk is.

Dit doet echter geen enkele afbreuk aan het feit dat een Belgische ngo zich effectief garant heeft gesteld voor verzoeker op het vlak van opvang, begeleiding, huisvesting en medische zorgen. Verwerende partij kan bijgevolg niet poneren dat er geen enkel bewijs van enige steun uit België in het dossier zit.

De argumentatie omtrent de onduidelijke redenen voor de garantstelling van deze Belgische ngo ADA, en de band tussen verzoeker en deze ngo die niet vermeld zou zijn, is daarenboven ook gebrekkig, en gaat in tegen de stukken in het dossier.

Zo meent verwerende partij verkeerdelijk dat de band tussen de Association for Development and Aid, die wordt geleid door dhr. [E.R.], en verzoeker niet wordt vermeld.

Uit de garantstelling blijkt echter deze band heel expliciet: "Deze organisatie is erkend in België en werkt samen met Belgian Independent Global Human Rights Organisation (BIGHRO)." (zie administratief dossier). BIGHRO, de organisatie waar verzoeker lid van is, werkt samen met ADA, de ngo die zich garant heeft gesteld. Verwerende partij stelt dan ook ten onrechte dat de band tussen verzoeker en deze ngo niet wordt vermeld.

Mocht verzoeker vragen hebben omtrent de band tussen verzoeker en dhr. [E.R.], dan blijkt deze ook expliciet uit het dossier: dhr. [R.] is zowel de voorzitter van ADA als BIGHRO (en ondertekende de garantstelling ook op deze wijze).

Waar verwerende partij nog meent dat het onduidelijk is waarom ADA als garantsteller optreedt (hoewel in de garantstelling uitdrukkelijk de samenwerking met verzoekers organisatie wordt vermeldt, en dus dit punt grond mist), en poneert dat het 'opmerkelijk' is dat ADA een Belgische NGO is die zich voornamelijk richt op het helpen van vrouwen en kinderen in derdewereldlanden, vergeet verwerende partij dat deze NGO ook mensenrechtenverdedigers in het algemeen bijstaat. Dit staat zo duidelijk omschreven in de intro van hun facebook pagina: "we work together with BIGHRO, Amnesty International in Afghanistan to support human rights defenders".

Verwerende partij negeert de stukken in het dossier, en gaat hier voorbarig en onzorgvuldig te werk.

Door dit erg gebrekkige onderzoek en inadequate motivering meent verzoekende partij dat verwerende partij op flagrante wijze artikel 3 EVRM schendt en tekortschiet in haar motiveringsplicht. Bovendien blijkt om al bovenstaande redenen dat verwerende partij de beslissing onvoldoende zorgvuldig heeft voorbereid en het dossier op onnauwkeurige wijze heeft bestudeerd, waardoor zij de zorgvuldigheidsplicht schendt.

De beslissing van verwerende partij is om bovenstaande redenen ook kennelijk onredelijk, waardoor het redelijkheidsbeginsel is geschonden."

2.2. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending van artikel 8 EVRM wordt aangevoerd. De Raad leest in het verzoekschrift immers geen concrete uitleg over de wijze waarop de bestreden beslissing deze bepaling schendt.

2.3. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) gaat de Raad ervan uit dat hij de schending van § 2 van dit artikel beoogt aan te voeren. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in deze bepaling en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker geen humanitair visum wordt verstrekt. Hierbij wordt concreet ingegaan op de elementen die verzoeker heeft opgeworpen in zijn visumaanvraag en gemotiveerd waarom verweerder van oordeel is dat er geen humanitair visum kan worden uitgereikt.

Verzoeker maakt niet duidelijk waarom deze motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht. Deze vaststelling dringt zich des te meer op gezien verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motieven van de bestreden beslissing en hierbij de schending inroept van de “*motiveringsplicht*” als beginsel van behoorlijk bestuur, waarbij de Raad ervan uitgaat dat hij doelt op de materiële motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt bijgevolg niet.

De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.4. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). 3.7.

2.5. De bestreden beslissing is gegrond op de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 13, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.”

2.6. Noch in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, noch in artikel 13 van deze wet, wordt voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van artikel 10 van de Vreemdelingenwet valt, dient te voldoen teneinde een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. Verweerder beschikt ter zake dus over een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge, zoals al kan worden gelezen in de bestreden beslissing. Verzoeker betwist dit ook niet.

2.7. De bestreden beslissing steunt op de volgende overwegingen:

1) Verzoeker verklaart noch bewijst enige vorm van band met België te hebben, behalve dat hij als vrijwilliger voor de *Belgium Independent Global Human Rights Organization* (BIGHRO) heeft gewerkt.

2) De aanvraag bevat geen bewijs van enige steun vanuit België (materieel/financieel) en/of van regelmatige contacten met iemand uit België.

3) Verzoeker toont evenmin aan zich geïsoleerd en in een prangende humanitaire situatie te bevinden die de afgifte van een humanitair visum rechtvaardigt. Verzoeker is niet familiaal geïsoleerd aangezien hij in het gezelschap is van twee broers en een schoonzus. Hij heeft nog twee broers, een zus en ouders die in Iran wonen. De actuele familiale omstandigheden van verzoeker zijn onduidelijk. Mogelijk heeft hij nog overige familieleden in Afghanistan/Tadzjikistan, gezien de dubbele nationaliteit van zijn broer. Een visumweigering lijkt niet in strijd met artikel 8 van het EVRM;

4) Verzoekers profiel als vrijwilliger die in Afghanistan werkzaam was voor BIGHRO waarbij hij verantwoordelijk was voor bewustmakingscampagnes en activiteiten op het gebied van mensenrechten, vrouwenrechten, kinderrechten en democratisering, volstaat niet voor de afgifte van een humanitair visum. Verweerder besluit uit de rapporten *“EUAA, Afghanistan - Targeting of Individuals Country of Origin Information Report, van augustus 2022”*, *“EUAA, Afghanistan - Security Situation Country of Origin Information Report, van augustus 2022”* en *“EUAA, Country guidance: Afghanistan, van januari 2023”* dat verzoekers werk bij BIGHRO niet in verband kan worden gebracht met de in deze rapporten vermelde profielen die een risico op vervolging lopen (artikel 3 van het EVRM). Verder zijn geen bewijzen voorgelegd die bevestigen dat de werkzaamheden van verzoekers vader als *“politiecommandant”* en *“veiligheidsofficier”* enige vorm van bedreiging opleveren. Verweerder lijst de door verzoeker bij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag neergelegde documenten op met betrekking tot zijn werkzaamheden en deze van zijn vader en besluit dat deze de afgifte van een humanitair visum niet rechtvaardigen. Deze documenten bevestigen niet dat verzoeker wordt bedreigd door de taliban, zo stelt verweerder. Dat verzoeker op 7 september 2021 door de taliban werd gearresteerd, gevangengenomen, geslagen en vrijgelaten onder de voorwaarde om Balkh te verlaten, is slechts een verklaring die niet wordt bewezen.

5) Verzoeker verblijft in Pakistan, een veilig land.

2.8. In de punten 1 tot en met 5 van het verzoekschrift uit verzoeker kritiek op de bovenvermelde overwegingen 4) en 5). Hij benadrukt zijn cumulatief risicoprofiel en zet uitgebreid uiteen dat verweerder ten onrechte het persoonlijk gevaar dat hij hierdoor loopt in Afghanistan in twijfel trekt en dus *“onmogelijk [kan] concluderen dat hij geen risico cfr. artikel 3 EVRM loopt in Afghanistan”*. Verder zet verzoeker uiteen waarom hij niet veilig is in Pakistan.

2.9. Echter is de bestreden beslissing niet uitsluitend gebaseerd op de vaststellingen 4) en 5). Er zijn ook nog de vaststellingen 1), 2) en 3), die de beslissing op zich reeds kunnen schragen. Voor wat betreft vaststelling 1), toont verzoeker niet aan dat verweerder een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige invulling heeft gegeven aan zijn ruime discretionaire bevoegdheid in deze door te overwegen dat het feit dat verzoeker in Afghanistan als vrijwilliger werkzaam was voor een Belgische mensenorganisatie (BIGHRO), niet volstaat om een dussdanige band met België aan te tonen dat dit de afgifte van een humanitair visum rechtvaardigt. Verzoeker betwist niet dat *“deze organisatie niet langer actief [is] in Afghanistan”*. Hij verduidelijkt ook nergens hoe lang hij in Afghanistan actief was voor deze organisatie. In een vrijwilligers-overeenkomst van BIGHRO die is opgenomen in het administratief dossier en die enkel werd ondertekend door de begeleider R.E., staat vermeld dat verzoeker met ingang van 21 september 2020 werkzaamheden binnen BIGHRO als vrijwilliger zou uitoefenen met een proefperiode van 1 maand, waarna er een evaluatiegesprek zou plaatsvinden tussen de begeleider en verzoeker. Er bevindt zich in het administratief dossier geen enkel stuk dat uiteenzet wat er gebeurd is na deze proefperiode, of de overeenkomst werd verlengd en zo ja tot wanneer. Dit blijkt ook niet uit de brief van BIGHRO van 6 september 2022, ondertekend door dezelfde R.E., waarin kan worden gelezen dat verzoeker als vrijwilliger werkte voor BIGHRO en hij voor het overige een actief lid is van deze organisatie (*“... has been working ... since 21th of september 2020 and that he is an active member of Bighro”*). Vermits verzoeker blijkens het administratief dossier zelf een *“confirmation letter”* schreef waarin kan worden gelezen dat na de machtsovername door de taliban alle activiteiten van plaatselijke en buitenlandse instellingen en organisaties stopten en algemeen is geweten dat de machtsovername door de taliban plaatsgreep in augustus 2021, heeft verzoeker hoogstens van 21 september 2020 tot augustus 2021 als vrijwilliger gewerkt voor BIGHRO. Verzoeker hamert in het verzoekschrift wel op de garantstelling van de *Association for Development and Aid* (ADA) die zich in het administratief dossier bevindt. In de betrokken brief van 17 november 2022 kan worden gelezen dat deze vzw *“zodra de humanitaire visum voor de mensenrechtenactivisten van Bighro toegekend zijn”, ze “de kosten van opvang, begeleiding, huisvesting en medische zorgen op zich neemt totdat deze mensen zelfredzaam zijn”*. Verzoeker betoogt dat dit aantoont dat hij materieel en financieel wordt gesteund vanuit België. Het betreft echter ondersteuning die ingaat vanaf het ogenblik dat een humanitair visum wordt toegekend. Hiermee wordt niet aangetoond dat verzoeker terwijl hij in het buitenland verblijft en voor de afgifte van het humanitair

visum, al ondersteund wordt vanuit België. Met deze toekomstige ondersteuning wordt dus niet aangetoond dat er sprake is van een zodanige band met België dat deze de afgifte van een humanitair visum rechtvaardigt. Verzoeker gaat voorts niet in op de vaststelling dat hij geen bewijs aanbrengt van regelmatige contacten met iemand uit België. Vaststelling 2 blijft derhalve overeind, ook al kan verzoeker wel worden gevolgd in zijn kritiek dat de subvaststellingen van verweerder dat de band met E.E. die de garantstelling van ADA heeft ondertekend niet blijkt en dat het onduidelijk is waarom deze organisatie bij deze visumaanvraag als garantsteller optreedt, ingaan tegen de stukken die zijn opgenomen in het administratief dossier. Immers blijkt hieruit de link tussen BIGHRO en ADA zoals verzoeker het uiteenzet in zijn verzoekschrift. Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoeker met geen woord rept over vaststelling 3) van verweerder, met name dat hij niet heeft aangetoond geen familiaal netwerk meer te hebben in Afghanistan of er familiaal geïsoleerd te zijn waardoor ook deze overweging van de bestreden beslissing overeind blijft.

2.10. De overwegingen 1) tot 3) blijven dus overeind. Zelfs indien verzoekers kritiek op vaststellingen 4) en 5) gegrond zou zijn, kan dit – los nog van verweerders terechte opmerking in de nota dat verzoeker niet valt onder de rechtsmacht van de Belgische staat in de zin van artikel 1 van het EVRM wat als gevolg heeft dat hierdoor de verantwoordelijkheid van de Belgische overheid, in het licht van artikel 3 van het EVRM, niet kan worden ingeroepen (EHRM 5 mei 2020, nr. 3599/18, M.N. e.a. t. België), noch de schending van algemene beginselen van behoorlijk bestuur in dit verband; artikel 3 van het EVRM kan niet kan worden opgevat als zou het een grenzeloze verplichting inhouden voor een staat om toegang te verlenen tot haar grondgebied aan een individu dat dreigt een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM te ondergaan, ongeacht waar in de wereld dit individu zich bevindt (EHRM 28 januari 2014, Abdul Wahab KHAN tegen het Verenigd Koninkrijk, nr. 11987/11, §§ 24-27) – geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De Raad gaat daarom niet in op de kritiek die verzoeker uit op de vaststellingen 4) en 5). Tevergeefs werpt verzoeker op dat uit de geciteerde informatie van de Belgische ambassade in Pakistan zou blijken dat het feit van in gevaar te zijn, ook een voorbeeld van een gegronde reden tot een visumaanvraag kan zijn. Ten eerste kan informatie van een ambassade verweerder niet binden bij de beoordeling van een humanitaire visumaanvraag. Ten tweede kan in de geciteerde informatie duidelijk worden gelezen, *“According to the current asylum law, asylum applications cannot be submitted abroad”* alsook, *“There is no right to obtain a humanitarian visa”*. Het stipt ook aan, *“Your application will be judged on the merits (such as your link with Belgium and the fact that you are in immediate and personal danger)”*. Verzoeker kan hieruit niet dienstig afleiden dat het feit van in gevaar te zijn op zich een voorbeeld is van een gegronde reden voor een humanitaire visumaanvraag.

Het enig middel kan, voor zover ontvankelijk, geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend vijftieng door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA